

QUATRE ESCRITS CURTS A L'INSTITUT RAFAEL CAMPALANS D'ANGLÈS

JUBILACIÓ DEL PROFESSOR QUIM DOMÈNECH, 2009

Alguna cosa ha canviat a la casa del carrer sant Antoni d'Amer. En Quim i la Isabel portaven uns anys de tranquil·litat merescuda. Després de temps de sacrificis i esforços, havien donat als seus fills la Neus i en Joan, uns estudis que els havia permès volar de casa, independitzar-se, fer la seva vida. En Quim i la Isabel restaven sols i satisfets, a la casa del carrer sant Antoni d'Amer. No feien una vida rutinària, no. Sempre hi havia alguna que altra sorpresa. Però quelcom havia canviat des del setembre del 2009. Fins aquell moment, la Isabel i en Quim s'aixecaven cada matí a quarts de vuit, esmorzaven junts i en Quim agafava el cotxe i s'anava a treballar a l'IES Rafael Campalans d'Anglès. A vegades, quan era dins el cotxe, es fotia la mà al cap i deia: Osti!. Baixava del cotxe, entrava a la cuina i feia un petó a la Isabel. Altres vegades era la Isabel qui baixava corrents a fer el petó oblidat a en Quim. No eren rutines, no eren formalismes. Era l'amor conreat dia a dia, nit a nit, al llarg de trenta-cinc anys.

Però ara era diferent, res semblava al seu lloc. Acabaven d'esmorzar i en Quim no es movia de la taula o bé ajudava a endreçar i no ho feia com la Isabel estava acostumada. Què hi feia en Quim a la cuina? I al menjador? I a les habitacions? En Quim s'havia jubilat. I no sabia on posar-se! No podia anar a fer les seves famoses rutes en bici perquè tots els seus socis eren més joves que ell i treballaven. I en Quim restava a la casa del carrer sant Antoni d'Amer. Més hores de les que estava acostumada la Isabel. Aquesta anava a estendre la roba i es trobava en Quim en el pati; la volia ajudar però mai li posava les agulles tal com ella volia. Quan feia el llit se'l trobava allà, feliç, rient, agafant una punta del llençol. La Isabel ja sabia que el plegaria malament. A la casa del carrer sant Antoni d'Amer es començaren a veure productes de neteja i d'alimentació que mai s'havien usat: en Quim intentava fer la compra, però sempre portava el lleixiu d'altra marca o un iogurt ensucrat (que això costa molt de veure perquè sempre surt en lletra petita). Els hàbits canviaren, la felicitat quasi mística de la Isabel es convertí en una angoixa creixent. Després de nits i nits d'insomni, la Isabel es decidí. Anà a parlar amb un i altre, mogué els seus fils, suplicà, prometé. I la seva constància donà els seus fruits. Un dilluns a la tarda, tres bons homes es presentaren a la casa del carrer sant

Antoni d'Amer i demanaren parlar amb en Quim. Aquest els escoltà, es sorprengué, es negà, rebutjà, començà a claudicar, es rebotà i al final acceptà. En Quim Domènec, professor jubilat, seria el nou president de la Llar de Jubilats d'Amer. Hi havia molta feina a fer: viatges a La Diputació, congressos a Barcelona, reunions de la Junta.....

La setmana següent, en Quim i la Isabel esmorzen tranquil·lament. Després en Quim s'aixeca de taula, fa un petó a la Isabel i agafa el cotxe per assistir a una reunió comarcal de presidents de Llars de Jubilats. Tornarà a l'hora de dinar. La Isabel canta mentre endreça la taula; canta mentre fa el llit i surt de casa cantant per anar a buscar el lleixiu *El Conejo* i aquell iogurt natural, ni descremat ni ensucrat. Tot torna a ser al seu lloc.

ALS PROFESSORS: PER QUÈ FER VAGA? SOBRE LA VAGA DEL 17 DE MARÇ DE 2010

El dia 17 de març els sindicats han convocat una vaga. Teniu el full al tauler d'anuncis per apuntar-vos si la fareu o no. No vull explicar-vos perquè es fa la vaga. Al costat mateix del full hi ha un enorme paper verd que ho explica. Però sí vull, com a professor sindicalista, explicar-vos del perquè d'una vaga qualsevol. Els sindicats i el Departament estan tot l'any reunits en una Taula de Negociació pactant tot el que ens afecta. No us penseu que a cap empresa l'Amo (empresari o Departament) regala res. Els hi has de treure. I aquesta és la feina dels sindicats: demanar, demanar, pactar, exigir i amenaçar si convé que és el que no agrada a ningú (vaga o manifestació). Només us recordaré que no va ser fins l'estiu passat que cobrarem la paga doble sencera. Es pactà fa cinc anys després d'una vaga i progressivament hi hem arribat. No fa més de 4-5 anys que els interins cobren triennis (abans només els cobraven quan aprovaven oposicions). Els sexennis fou un altre dels avenços aconseguits pels sindicats. Les mitges jornades, els terços de jornades, les dues hores per als majors de 55 anys, han estat lluites constants dels sindicats i el Departament. Tot, tot, tot s'ha aconseguit així. Ningú regala res. Els sindicats (companys nostres alliberats a jornada complerta o parcial) han d'estar recolzats. Si el Departament veu que darrere d'ells no hi ha ningú, no donarà mai res. La història ho ha demostrat. Si es convoca una vaga i fracassa, adéu avenços i millores. Jo no us incito a la vaga, tots són prou grans, però sí que us demano que recolzeu els sindicats (sindiqueu-vos). Si no lluitem, d'aquí 5-10 anys deixarem de ser uns

professors i serem uns funcionaris, uns xais. Queixar-nos a les Sales de Professors no serveix de res. Amb la nova Llei aprovar oposicions només us servirà per ser funcionaris, però no tindreu estabilitat ja que l'equip directiu corresponent, si considera que no sou del perfil del que ells volen que sigui el centre, doncs adéu, buscat' un altre institut a la zona o on puguis. I fa quinze anys! estem lluitant per un altre tema que ningú s'hi fixa gaire però que un dia pot petar: mireu la vostra nòmina; el sou d'un professor de secundària és de 1.161 euros al mes; la resta són complements que en moment de crisi o quan vulguin poden reduir o eliminar. Som mileuristes encoberts! No compteu que les millores laborals s'aconsegueixen per art de màgia: no estar sindicat o no fer vaga és pa per avui, fam per demà. Hi recordeu que els que esteu de guàrdia si no féu vaga, no podeu cobrir les hores del que fem vaga. Miquel Borrell

QUEIXES DE LES RETALLADES ALS PARES, 2011

Benvolguts pares i mares:

L'ensenyament va a la deriva. Els successius consellers i conselleres al capdavant del Departament d'Ensenyament han basat la seva política en dos grans eixos. D'una banda, la gestió, és a dir, l'aplicació de criteris estrictament econòmics orientats bàsicament a l'estalvi. I, d'una altra, la innovació, és a dir, la imposició de canvis normatius constants en els plans d'estudis que sovint només responen a prioritats electoralistes i propagandístiques. Enmig d'aquest navegar sense rumb, seguint la tirania dels diners i els capricis del moment polític, els docents d'aquest país ens preguntem diàriament com podrem portar a terme la nostra tasca amb un mínim de dignitat i, alhora, oferir als alumnes un ensenyament de qualitat. Perquè aquest és el gran tema: la qualitat.

Per això, estem segurs que reduir les dotacions econòmiques per al manteniment dels centres, no és fomentar la qualitat. Retallar plantilles i deixar-nos amb classes plenes a vessar i sense possibilitat de treballar amb grups numèricament acceptables, no és fomentar la qualitat. Degradar les nostres condicions de treball, sobrecarregant-nos d'hores i retallant el nostre salari, en nom d'una crisi bancària i una política de retallades de drets socials, no és fomentar la qualitat. Permetre una imatge denigrant del nostre col·lectiu, una imatge esbombada contínuament pels mitjans de comunicació: tenim

massa vacances, no fem res... tampoc no és fomentar la qualitat. I no ho és perquè, en totes aquestes mesures, hi ha un oblit claríssim, volgut, de la mateixa finalitat de la institució educativa, que és la formació que es mereixen tots els nens i adolescents d'aquest país.

Tots i totes hem de reflexionar sobre l'ensenyament, no n'hi ha prou a portar els nostres fills a l'institut perquè ens els guardin. Tots i totes hem de procurar que els nostre fills i alumnes tinguin la tranquil·litat suficient per poder aconseguir la qualitat que no s'aconseguirà convertint les escoles i instituts en fàbriques, magatzems on interessa més la burocràcia i la paperassa que no l'ensenyament de conceptes, valors i hàbits.

Reflexionem i que cadascun de nosaltres, pares, professors i alumnes, pensi de quina manera pot fer entendre al govern de torn que l'ensenyament és –ha de ser– molt més que un programa electoral.

JUBILACIÓ PROFESSOR MANEL GENÉ, 2011

Manel, d'ara endavant tindràs uns greus problemes a resoldre: agafo la bici o agafo la moto? Vaig a peu o vaig en cotxe? M'aixeco a les vuit o m'aixeco a les nou? Vaig a caminar el matí o vaig a caminar a la tarda? Tots aquests dubtes s'esvairien si continuessis a l'institut però donat que no serà aquest el cas deixa'ns que et fem un petit resum-record des teus companys l'últim any de classe. Anem al gra: has treballat en un institut gandul i de pagès. Gandul perquè la gent que hi ha només pensa en les vacances i les festes i sinó fixa't que has treballat amb la Montse *Domingo* (festa setmanal) en Ramon *Estiu* (festa calorosa i llarga), tu mateix Manel *Gené* (Cap d'any i Reis) la Carina *Nadal* (vacances), l'Àlex Seguí *Pascual* i en Julià *Pascual* (més vacances, tortell i mona).

I de pagès perquè una pila de companys ens recorden constantment la vida als boscos (Abel *Bosch*, Sònia *Busquets*), les plantes (Narcís *Falgueras*, Mª Àngels López *Faxedas*, Toni Sáiz *Carrasco*), la Leo *Oliveros* o la Carme *Parés*. El vi per oblidar les penes, que són ben poques, no és de sarment, de terra, sinó que s'enlaira cap el cel i abraça tot el món, Pere *Parra mon*. Més a més estem endolcits per tres cireres (Roser *Sidera*, Núria Navarro *Sidera* i Quim *Sidera*), dels quals a tots plegats, a còpia de bullir i tornar a bullir, en Quim *Rebull* en fa melmelada.

Tanmateix i continuem en el món rural, tots aquests companys botànics teus creixen a les planes i a les alçades: En Dan Arbat *Pujolras*, en Joan *Puig*, en Jordi *Turon* i la

Montse *Puig* ho veuen tot des de dalt, com també ho veuen la Magda *Tresserras*, l'Anna *Serra* Collell o l'Anna *Serrat*, mentre sense tants vents i freds, des de baix ho veuen l'Anna *Planas*, en Jordi *Plana* i la Marta Massachs *Plana* i en Salvador *Coll* que fa de pas entre uns i altres. Frescos i verds tenim els prats, L'Eva *Prats* i l'Agustí *Pratsevall*. Això sí, tots regats per la fresca aigua del Montseny portada per l'Anna *Torrent*.

Tot aquest món rural està dirigit per l'excels Jordi *Pagès Huerta* que sempre té la vessana posada al cap, ai perdó, la *Quintana* (Mª Àngels). I si parlem d'animals has compartit feina amb dos de ben pacífics sempre enlairats: així com Cristòfor Colom va descobrir les amèriques, la Caterina *Colom* ens descobreix que cada any hi ha menys diners pels departaments i en Pep Costa *Colom* ens descobreix que sempre es pot anar amb una rialla pel món.

Però a pagès també necessiten artesans, gent d'oficis i també els trobes a can Campalans: en Miquel Borrell *Sabater*, l'Olga *Ferrer*, en Lluís *Ferreres* o l'Ester Gispert *Pellicer* que poden treballar a la *Casanova* (Imma).

No tots són tan cristians com la Fina Cosp *Iglesias*, i n'hi ha de més astrològics i esotèrics que prefereixen adorar els planetes, com Mart: Rafel *Martí*, Juan *Martín*, Anna *Martínez*. I si parlem del camp la famosa frase amorosa *contigo a pan y cebolla*, tenim una companya encara més enamorada: la Sara Ortiz *Paniagua*.

També hi ha gent que sé que fan esforços si han de coincidir en alguna reunió, per exemple la Lidia Alech *Maynegre* quan ha de departir amb la Teresa *Negre* o bé la que hauria de ser l'ànima de l'aula d'acollida, la Sara Bernabé que viu a la *Torre dels Moros*. Ara per exclusivista, l'Anna *Niell*, ni ella .

Anem acabant Manel, et perdràs poder continuar compartint feina amb aquesta fauna que et mostrem. Perquè apart de pagesos i bosquerols tenim una poetessa, la Cristina *Verdaguer*, un vertader pedagog, en Felip Báez *Mestres*, una descendent dels comtes catalans, l'Eva *Berenguer*, una mare de déu d'aigua miraculosa, la *Lourdes* Darné i una patrona de Catalunya, la *Montse* Herranz, així com un gran descobridor i conqueridor, l'*Alejandro* Madrid, un descendent dels Papes més famosos, en Jose *Borja* i Sant *Lluís* Solé que pel seu sant s'acaben les classes el mes de juny a tots els instituts menys al nostre que les fem durar uns dies més.

Més gent curiosa: la Fabienne *Valligny* que és la primera que surt quan la busques en el Google, anunciant el seu Facebook, o la Nani *Bujer* que no sabia jo que és el nom d'un

poble del Punjab i per això ens deuen venir tants alumnes d'aquesta zona, o la Lluïsa Carreño que deu ser l'autora del *Manual de Carreño*, un complet codi d'urbanitat que tant bé ens aniria a tots (per exemple els que deixeu sempre els vasos buits d'aigua i cafè sobre la taula de la sala de professors).

O sigui que Manel, perquè vols marxar d'un lloc on estem tant bé, feliços, alegres i contents? Quina necessitat tens de deixar aquest munt de companys que com acabes de veure ho abracem tot? En fi, saps que som tolerants o sigui que acceptarem la teva decisió i que per molts anys la puguis fruit. Els teus companys i companyes, amics i amigues de l'intitut Rafael Campalans et recordarem sempre, però sisplau no ens vinguis a tocar els collons el mes de setembre dient que estàs tant bé. Espera almenys a l'octubre!